
**10 Βήματα
για την Συγκρότηση της
Ελλάδας**

**Πρωτοβουλία
10.0**

Διακήρυξη πολιτών

Η χώρα μας βρίσκεται στην Ιστορική στιγμή που επιβάλλεται η άμεση συνεννόηση και συνεργασία όλων των δημιουργικών και παραγωγικών δυνάμεων.

Ο ιστορικός χώρος των **Πρασίνων** και ο ιστορικός χώρος της **Ανανεωτικής Αριστεράς**, ανταποκρίνονται στον ιστορικό τους ρόλο, αναλαμβάνοντας την ευθύνη να εργαστούν από κοινού και με τους χώρους των Κοινωνικών Κινήσεων, προκειμένου να βρεθεί διέξοδος στα ασφυκτικά προβλήματα της Κοινωνίας και να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για την Συγκρότηση, εκ νέου, της χώρας.

Επιδιώκουμε μέσα από μια δυναμική αλληλεπίδραση την αναζωογόνηση της κοινωνικής δυναμικής για δίκαιες, ορθολογικές και βαθιές αλλαγές, καθώς και τη συγκρότηση ενός νέου πολιτικού χώρου που θα δράσει ως καταλύτης για τις αναγκαίες αλλαγές.

Επιδιώκουμε να εκφράσουμε την σύγχρονη Ανανεωτική Αριστερά, τους Πράσινους και την πολιτική οικολογία, αλλά και ρεύματα και αιτήματα που αναδεικνύονται μέσα στην σύγχρονη κοινωνική, οικονομική και κλιματική-οικολογική κρίση και δεν έχουν ιδεολογικές ταμπέλες.

Η Σύγχρονη Ανανεωτική Αριστερά, διαρκώς Ανανεούμενη,

αντιλαμβάνεται το Σοσιαλισμό, σαν ένα σύστημα διαρκούς κοινωνικής και οικονομικής εξέλιξης και μετασχηματισμού, με **ελευθερία, δημοκρατία και αυτοδιαχείριση**, με διαθρωτικές αλλαγές, με τη συμμετοχή της κοινωνίας **για ένα άλλο πρότυπο ζωής, απέναντι στον καταναλωτισμό και την εμπορευματοποίηση.**

Στη πράξη προωθείται η συνεργατικότητα, η συμμετοχικότητα, η εργασιακή δημοκρατία, ο περιορισμός της υπερεργασίας και του ποσοστού υπεραξίας της εργασίας προς όφελος του συνόλου της κοινωνίας, με ενίσχυση των καθολικών κοινωνικών παροχών σύμφωνα με τις αντοχές και τα όρια του πλανήτη και των οικοσυστημάτων και με βάση τις δυνατότητες και τις πραγματικές ανάγκες των πολιτών, ως συνειδητών μελών ενός οργανωμένου κοινωνικού συνόλου με υπερεκτεταμένους δημοκρατικούς θεσμούς και νομοθεσία, δικαιώματα και υποχρεώσεις που θα εφαρμόζονται ισότιμα και ισόνομα από όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες.

Η Ανανεωτική Αριστερά στον 21^ο αιώνα δε μπορεί παρά να είναι ανανεούμενη και να υπερβαίνει τα πολιτικά σχέδια που δοκιμάστηκαν από την Αριστερά τον 20^ο αιώνα (σοσιαλιστική, σοσιαλδημοκρατική, κομμουνιστική εκδοχή) και να απαντά με πειστικότητα στα νέα δεδομένα (πληροφορική - ρομποτική - οικολογική πλανητική κρίση).

Θέτει την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών σε περιβάλλον ελευθερίας και ευημερίας, με τη διάχυση του πλούτου, υλικού και πνευματικού, σε ολόκληρο το φάσμα της κοινωνίας, ανάλογα με τις ανάγκες αλλά και τη συμμετοχή του καθενός, σεβόμενο τους φυσικούς πόρους του πλανήτη και αναγνωρίζοντας την περατότητα τους.

Οι Πράσινοι παιδί της κοινωνικής αμφισβήτησης προτείνουν ένα νέο κοινωνικό σχέδιο.

Η πολιτική στην οποία αναφέρονται οι πράσινοι προωθεί έναν βαθύ μετασχηματισμό της οικονομίας, του παραγωγικού-καταναλωτικού μοντέλου, της οργάνωσης της κοινωνίας, των κοινωνικών σχέσεων και της κοινωνικής οργάνωσης, μιας ισορροπημένης σχέσης οικονομίας-κοινωνίας-περιβάλλοντος-δημοκρατίας ώστε να μειωθούν οι ανισότητες και ο κοινωνικός αποκλεισμός αλλά και να προστατευθεί η υλική βάση για τη ζωή και η ίδια η ζωή.

Το πράσινο κίνημα εξελίχθηκε από την δεκαετία του 60, όταν οι ρίζες του ήταν τότε στα κινήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενάντια στον πόλεμο, ανθρωπίνης χειραφέτησης, ισότητας των φύλων, προστασίας του περιβάλλοντος και του πλανήτη.

Σήμερα οι πράσινοι μιλάνε και αγωνίζονται όχι μόνο για το περιβάλλον, είναι ένα ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα και κίνημα που προωθεί καθημερινά, με επιτυχίες κι αποτυχίες, με πολιτικές παρεμβάσεις κι αλλαγές στον τρόπο ζωής ή στην παραγωγή και την οικονομία, ένα νέο μοντέλο ξεκινώντας από την διαπίστωση ότι η ευημερία των σημερινών γενεών δεν πρέπει να καταστρέψει τον πλανήτη και να στερήσει τα δικαιώματα των παιδιών μας.

Η οικολογική και κλιματική δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη μεταξύ των γενεών, η ενεργειακή μετάβαση από τα ορυκτά καύσιμα στην εξοικονόμηση και τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, η πράσινη διατροφική επανάσταση, τα δικαιώματα της φύσης αλλά και των ζώων, έρχονται να συνδεθούν με συνεκτικό κι ολοκληρωμένο τρόπο με αιτήματα και ιδέες που αναδείχθηκαν τις προηγούμενες δεκαετίες, όπως είναι η ενδυνάμωση της κοινωνικής συνοχής και της κοινωνικής δικαιοσύνης, η συμμετοχική δημοκρατία, η εργασία με νόημα, η δημοκρατία στην εργασία κα.

Τα σύγχρονα Κοινωνικά Κινήματα που δεν μπαίνουν σε ιδεολογικά καλούπια.

Σε μια εποχή όπου η πολιτική έχει ταυτιστεί στο μυαλό πολλών με παιχνίδια εξουσίας, τακτικισμούς και επικοινωνιακές κινήσεις, στις κοινωνίες γεννιούνται περισσότερο ή λιγότερο σταθερά κινήματα που αναδεικνύουν ένα άλλο μοντέλο πολιτικής: άμεσης, από τους ίδιους τους πολίτες, χωρίς διαμεσολάβηση, που επιδιώκει αποτελέσματα που βελτιώνουν τη ζωή των πολιτών.

Θέματα και αιτήματα που μπορεί να αφορούν μικρότερες ή μεγαλύτερες ομάδες μέσα στην κοινωνία και συνήθως παραμένουν στο περιθώριο της επίσημης «πολιτικής», ή τουλάχιστον της κομματικής πολιτικής, τα κινήματα: Occupy, ανοικτοί κώδικες κι ανοικτή πρόσβαση στα δεδομένα, μορφές αυτοδιαχείρισης και αυτό-οργάνωσης, δομές συνεργατικής/κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας, οικολογικά χωριά, τεχνολογικές κοινότητες προς όφελος του κοινού καλού, μοντέλα συμμετοχικής διαβούλευσης και crowd-policy, εναλλακτικά μοντέλα οργάνωσης επιχειρήσεων που εισάγουν την δημοκρατία και την οικολογία στην οικονομία και στην εργασία, μέσα ενημέρωσης που βασίζονται στους δημοσιογράφους και στην ερευνητική δουλειά τους.

Κινήματα που δεν μπαίνουν κάτω από μια πολιτική ή κομματική ταμπέλα. Εμείς θέλουμε να ανοίξουμε ένα δημιουργικό διάλογο με όλα αυτά τα κοινωνικά πειράματα, διατηρώντας πάντα την αρχή ότι ο πολιτικός χώρος μας σέβεται και αναγνωρίζει τον διακριτό ρόλο και την αυτονομία τους.

Καλούμε τους πολίτες,

που συντάσσονται στην ιδέα της Συγκρότησης της Κοινωνίας, στην βάση των αρχών αυτής της Διακήρυξης, να συν-διαμορφώσουν με την ενεργή τους στάση και πρακτική έναν νέο πολιτικό χώρο που μοναδιαίο στόχο θα έχει την βιώσιμη **Κοινωνική Ευημερία**, για όλους/ες με οικολογική δικαιοσύνη.

Οι ευαισθητοποιημένοι πολίτες που αγωνιούν για την βελτίωση της καθημερινότητάς τους προσδοκώντας **Ισονομία, Κοινωνική Δικαιοσύνη, Δημοκρατία, Αλληλεγγύη, Οικολογική Δικαιοσύνη** πρέπει να αναλάβουν δράση σε αυτό το κρίσιμο σημείο της Ευρωπαϊκής και Ελληνικής Ιστορίας.

Το παλαιό παρωχημένο κομματικό σύστημα επιβάλλεται να αντικατασταθεί τάχιστα, από συλλογικές, συμμετοχικές διαδικασίες που με πυξίδα το Κοινωνικό Και Οικολογικό όφελος θα **συγκροτήσει** την χώρα και θα της δώσει τις ευκαιρίες που της αναλογούν για το μέλλον της.

Το κράτος και η πολιτική των ολίγων, δεν μπορεί να συνεχίσουν να επιβάλλουν τους όρους τους.

**Η κοινωνία που δεν αποκλείει κανέναν,
αντικαθιστά το απαξιωμένο παλαιό, που στρέφεται ενάντια στους πολλούς
με αφύπνιση και δράση, διεκδικώντας την ευκαιρία στο μέλλον της**

Η Διακήρυξή μας αποτελεί το σχέδιο δράσης των δυνάμεών μας και δημιουργήθηκε ως βάση της συμφωνία μας, προκειμένου να δώσουμε οραματική, υπεύθυνη, ρεαλιστική, διέξοδο στους χειμαζόμενους Έλληνες πολίτες.

Εννέα σημαντικά κεφάλαια δράσης.

Δέκατο κεφάλαιο αποτελεί η Κοινωνική Συμμετοχή και Συνοχή και γι αυτό καλούμε σε συστράτευση, τον κάθε ενεργό πολίτη.

Πυξίδα μας είναι η Κοινωνία και οι ανάγκες της.

Η ώρα να αναλάβουν οι πολίτες, τις τύχες τους στα χέρια τους, έφτασε.

**Το Δένδρο μας, έχει ρίζες βαθιές και φυλλωσιά πυκνή.
Σύντομα θα έχει και καρπούς**

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ – ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ 10.0

Η οικονομική κρίση στη χώρα μας, εκτός από το σκληρό διεθνές περιβάλλον και την παγκόσμια κρίση, τις ατελείς δομές εσωτερικής οργάνωσης (μη παραγωγικά πρότυπα μεταπρατικού κυρίως χαρακτήρα), όπως και την σταδιακή υπερχρέωση εν αγνοία του μεγάλου τμήματος της κοινωνίας, αλλά και με συνενοχή τμήματος συγκεκριμένων οικονομικών τάξεων και επαγγελματικών ομάδων, διευρύνθηκε και βάθυνε λόγω του θεσμικού ελλείμματος και της ανορθολογικής οργάνωσης της δημόσιας διοίκησης, του πολιτικού συστήματος αλλά και της λειτουργίας της κοινωνίας γενικότερα.

Η χρεοκοπία, η κατάρρευση της Ελληνικής οικονομίας στο φόντο της διεθνούς οικονομικής κρίσης δεν είναι το μοναδικό αποτέλεσμα αυτής. Τα αίτια κυρίως είναι ενδογενή και συνδέονται με το μοντέλο πολιτικής και οικονομικής διακυβέρνησης της χώρας από τη μεταπολίτευση και μετά.

Η οικονομική κρίση, εκδηλώθηκε ως δημοσιονομική κρίση (κρίση χρέους και ελλειμμάτων) και εξελίχθηκε σε κρίση δανεισμού.

Ουσιαστικά όμως είναι κρίση ανταγωνιστικότητας, όπως εντοπίζεται διαχρονικά, στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, στην αποσάθρωση της παραγωγικής βάσης και την εξασθένηση της δυναμικής της Ελληνικής οικονομίας.

Η οικονομική κρίση επομένως είναι πρωτίστως κρίση του πολιτικού συστήματος ως νοοτροπία διοίκησης, ως συμπεριφορά, ως θεσμική λειτουργία και εντέλει είναι ταυτόχρονα κρίση πολιτισμική, που απλώθηκε παντού και εισχώρησε σε όλους τους αρμούς της κοινωνίας.

Είναι όμως και ηθική κρίση που την δημιούργησε το διεφθαρμένο πολιτικό κατεστημένο και δεν μπορεί να διορθωθεί, αλλά μόνο να απορριφθεί συνολικά από την ίδια την κοινωνία, γιατί κάθε προσπάθεια οικονομικής και κοινωνικής αναδιοργάνωσης προσκρούει στην πολύμορφη σήψη που το ίδιο δημιούργησε.

Ο πιο επείγων στόχος που θέτουμε για την οργάνωση αυτή, είναι η Συνταγματική κατοχύρωση των 4 βασικών κοινωνικών αγαθών –

- **Ελάχιστο επίπεδο διαβίωσης** (στέγη, τροφή, θέρμανση, πόσιμο νερό),
- **Υγεία,**
- **Παιδεία,**
- **Περιβάλλον**

Η κοινωνία πρέπει εξασφαλίζει σε όλους την παροχή των 4 βασικών αγαθών που είναι απαραίτητα για την ζωή του πολίτη, με μοναδικό γνώμονα τη συμμετοχή του στην οικονομική ζωή της χώρας.

1. Κράτος της Κοινωνίας απέναντι στο Κράτος

Η πολιτική μας είχε και έχει να αντιτάξει απέναντι σε νέο-φιλελεύθερα και σοσιαλδημοκρατικά αναποτελεσματικά και παρωχημένα μοντέλα, το δικό της όραμα για την Κοινωνία και την Συγκρότησή της.

Η λογική της έννοιας του Κράτους ως συγκροτημένος θεσμός που διασφαλίζει την δημοκρατική και οικονομική διαβίωση των πολιτών, είναι εκ των πραγμάτων παρωχημένη και δεν μπορεί να καλύψει τα διαρκώς απειλούμενα δικαιώματα των πολιτών, αλλά και να ορίσει τις δυναμικές σχέσεις με τα υπόλοιπα κράτη παγκοσμίως. Το σύγχρονο χρηματοπιστωτικό σύστημα εκμεταλλευόμενο τις δομές του

«Κράτους» το υποβαθμίζει σε «πληθυσμό οικονομικού ενδιαφέροντος» και επιβάλλει αντί-κοινωνικούς όρους.

Αντίθετα η Κοινωνία ως ευρύτερη έννοια αλλά και ως υποκείμενο, αποτελεί υπερ-σύνολο και γι αυτό θα έπρεπε να βρίσκεται στο κέντρο κάθε απόφασης του κράτους, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Οι θεσμοί της Δημοκρατίας επιβάλλεται να επαναδιατυπωθούν υπό άλλο πρίσμα.

Ο πρώτιστος στόχος μας είναι η άμεση καλύτερευση των συνθηκών διαβίωσης της Κοινωνίας με εργαλείο τις δομές ενός σύγχρονου και αντιγραφειοκρατικού Συγκροτημένου Κράτους της Κοινωνίας, που εξασφαλίζει τους όρους προς όφελος των πολιτών και της κοινωνικής δικαιοσύνης και ικανοποιεί τις ανθρώπινες ανάγκες και διασφαλίζει την προστασία του περιβάλλοντος και του κλίματος.

Η παραγόμενη αξία – οικονομική, κοινωνική, πολιτιστική, οικολογική – πρέπει να διανέμεται ισότιμα στις σημερινές και επόμενες γενιές αλλά και να διασφαλίζει την μακροχρόνια βιωσιμότητα της υλικής βάσης ύπαρξης της ζωής. .

2. Αγαθά απέναντι στην Πρόνοια

Οι «Κρατικές ανάγκες» καθώς επίσης και το «Κράτος Πρόνοιας» αποτέλεσαν την βάση της αστικής επιχειρηματολογίας μέσω της οποίας υιοθετήθηκαν οι κρατικοί μηχανισμοί από κόμματα και ομάδες με στόχο αρχικά την διαιώνισή τους και εν τέλει τον άμεσο ή έμμεσο πλουτισμό τους.

Η «Πρόνοια», ακόμα και ως έννοια, ουσιαστικά αποδέχεται τις ανισότητες και προσπαθεί να τις αμβλύνει, κάτι που δεν επέτυχε έως σήμερα. Πολλές πολιτικές σήμερα έχουν τον χαρακτήρα της ανακούφισης από την φτώχεια αλλά δεν πετυχαίνουν ή δεν προσπαθούν καν να την εξαλείψουν.

Το όφελος της Κοινωνίας ήταν εξαιρετικά μικρό ή όταν προέκυπτε αφορούσε μικρές ιστορικές περιόδους.

Οφείλουμε να δημιουργήσουμε τις πολιτειακές θεσμικές δομές και πολιτικές που εξασφαλίζουν την αδιάκοπη παροχή Κοινωνικών Αγαθών προς όλους τους πολίτες, που εξαλείφουν τη φτώχεια, μειώνουν τις ανισότητες και προωθούν μια οικονομία που από την φύση της ενσωματώνει το δημόσιο, οικολογικό και μακροχρόνιο συμφέρον και όφελος.

Μια σύγχρονη πολιτεία οφείλει να θέτει τους στόχους της, αναλογιζόμενη τον ορισμό των αγαθών:

1. **Κοινωνικό αγαθό** είναι αυτό που μας προσφέρει η φύση, ανήκει δικαιοματικά σε όλους, χρησιμοποιείται από όσους το έχουν ανάγκη, είναι απαραίτητο για τη ζωή και εξυπηρετεί τη γενική ευημερία.

Κοινά ή κοινωνικά αγαθά είναι ο αέρας, ο ήλιος, οι υδάτινοι πόροι, η θάλασσα, ο αιγιαλός, τα δάση και το περιβάλλον γενικότερα, το υπέδαφος και ο ορυκτός πλούτος και γενικά τα αγαθά που προσφέρονται στον άνθρωπο με φυσικό τρόπο και είναι απαραίτητα για την ικανοποίηση φυσικών αναγκών του.

2. **Δημόσια αγαθά και υπηρεσίες** είναι αυτά τα οποία έχουν κριθεί με συμβατικό (Δημοκρατικό) τρόπο ότι πρέπει να ανήκουν στον καθένα και η οργανωμένη κοινωνία (Πολιτεία) υποχρεούται να τα παρέχει σε ίσες ποσότητες σε όλους ανεξαιρέτως.

Δημόσια αγαθά είναι η Παιδεία, η Υγεία, η Άμυνα, η Ασφάλεια, η Απονομή της Δικαιοσύνης, η σύνταξη γήρατος, αλλά και άλλου τύπου αγαθά όπως το δικαίωμα στην πρόσβαση διαδικτυακών πληροφοριών, στην ενέργεια, στο βιβλίο κλπ.

3. **Ανθρωπιστικά αγαθά** είναι η κατηγορία αγαθών όπως η τροφή, η στέγαση, η θέρμανση η έλλειψη των οποίων σε μια ελάχιστη ποσότητα, δημιουργεί ανθρωπιστικό πρόβλημα

3. Παραγωγική και Αλληλέγγυα Οικονομία απέναντι στην Πελατειακή Οικονομία και Πολιτική

Το σημερινό μοντέλο χαρακτηρίζεται από:

1. Θεμελίωση της Δημόσιας διοίκησης στην εξυπηρέτηση της κομματοκρατίας, της διαφθοράς και της διαπλοκής, με δομές, τεχνολογία και οργάνωση, απαρχαιωμένες. Μια Δημόσια διοίκηση αναποτελεσματική και εχθρική προς τον πολίτη, στήριγμα της φαύλης εξουσίας και των οικονομικά ισχυρών.
2. Πλήρης και αδιαφανής παράδοση του Δημοσίου τομέα σε προμηθευτές και κατασκευαστές μεγάλων έργων (που ταυτόχρονα είναι και ιδιοκτήτες ΜΜΕ).
3. Κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος με όλους τους πιθανούς και απίθανους τρόπους για ίδιον όφελος των κυβερνώντων, καθώς και για εξασφάλιση της διαίτησής τους στην εξουσία (ρουσφέτια, διαπλοκή, διαφθορά κλπ).
4. Φορολογικό σύστημα άνισο, άδικο, αντικοινωνικό, εχθρικό στην εργασία αδιάφορο ως προς τα περιβαλλοντολογικά προβλήματα και την καινοτομία και πλήρως αναποτελεσματικό.
5. Απουσία αναπτυξιακών στόχων στις επενδύσεις που περιορίζονταν σε έργα κατασκευών.
6. Αντιπαραγωγική χρήση των πόρων που εισέρρεαν από την Ε.Ε. αλλά και σπατάλη των φυσικών και ανθρωπίνων πόρων.

Η πολιτική και το Δημόσιο υποτάχθηκαν στην οικονομική ολιγαρχία, η κοινοβουλευτική Δημοκρατία μετατράπηκε σε ένα είδος κοινοβουλευτικής ολιγαρχίας. Ένας συνασπισμός συμφερόντων (το πολιτικό σύστημα, η οικονομική ολιγαρχία και οι ισχυρές συντεχνίες) χρεοκόπησε τη χώρα, ενώ τα μέλη του πλούτισαν σε βάρος του δημοσίου συμφέροντος και του μέλλοντός της.

Η πελατειακή οικονομία έφτασε στα όριά της και συνεπώς στο τέλος της.

Η Παραγωγική Οικονομία, αποτελεί την μοναδική διέξοδο από την δίνη των προβλημάτων της χώρας. Στηρίζεται στην Αλληλεγγύη των Πολιτών, σε νέα μοντέλα επιχειρηματικότητας, στην εισαγωγή της δημοκρατίας στην οικονομία, στην οικολογική καινοτομία και σε καινοτόμες δομές και λειτουργίες του Κράτους.

Το σύγχρονο παραγωγικό μοντέλο με σχήματα πολύ-επίπεδης δημοκρατικής διακυβέρνησης στηρίζεται στην αποκέντρωση, στην αυτο-οργάνωση και στον αποτελεσματικό συντονισμό της κεντρικής διοίκησης και των αποκεντρωμένων δομών λήψης αποφάσεων, στην συμφιλίωση οικονομίας – κοινωνίας και οικολογίας και στην υιοθέτηση βιώσιμων καταναλωτικών μοντέλων και παραγωγικών διαδικασιών.

Στο πλαίσιο αυτό ο πολίτης έχει ενεργό ρόλο τόσο σε επίπεδο γνωμοδότησης όσο και σε επίπεδο σχεδιασμού και λήψης αποφάσεων, μέσα από αυτο-διαχειριζόμενα Κέντρα Εφαρμογής Οικονομικών Πολιτικών για την υλοποίηση των οποίων απαιτείται επανασχεδιασμός της χρησιμοποίησης των διαθέσιμων πόρων, με γνώμονα την αποτελεσματικότητα και το παραγωγικό- κοινωνικό- περιβαλλοντικό-κλιματικό αποτύπωμα.

Το εξωτερικό κόστος στο περιβάλλον, στο κλίμα, στην υγεία, στους φυσικούς πόρους, στο τοπίο, στο κλίμα ενσωματώνονται στο συνολικό κόστος της οικονομίας και της παραγωγής και αλλάζουν πλήρως τις προτεραιότητες. Η παραγωγή επικίνδυνων προϊόντων με ρυπογόνες διαδικασίες, δεν είναι «συμφέρουσα». Αντιθέτως η υπεύθυνη – κοινωνικά και περιβαλλοντικά – επιχειρηματικότητα (ιδιωτική, κρατική, κοινωνική) είναι πλέον η μόνη εναλλακτική λύση.

Μια νέα ισορροπία μεταξύ πολιτικής, κοινωνίας, πραγματικής παραγωγικής διαδικασίας, περιβάλλοντος, επιχειρηματικότητας και νέου τρόπου διακυβέρνησης, μπορεί να επιτευχθεί μέσα από τον βαθύ κοινωνικό μετασχηματισμό.

4. Λειτουργία των Θεσμών απέναντι στην απαξίωση της Δημοκρατίας

Παρά τα προβλήματα και τις αδυναμίες της, η Δημοκρατία παραμένει το καλύτερο πολίτευμα. Είναι, όμως, φανερό ότι χρειάζεται να διεκδικήσουμε την εξέλιξη της Δημοκρατίας και την συνειδητή αλλαγή του πολιτικού συστήματος. Τα χρόνια της μεταπολιτευτικής Δημοκρατίας, δεν είχαμε υπερβολική Δημοκρατία, όπως συχνά υπονοούν κάποιοι ανοίγοντας το δρόμο σε αντιδημοκρατικές, αυταρχικές ακόμα και νεοναζιστικές αντιλήψεις. Αυτό που οδήγησε στην σημερινή κρίση και χρεοκοπία είναι η υποχώρηση και απαξίωση της Δημοκρατίας αφενός προς όφελος της ανεξέλεγκτης αγοράς και της οικονομίας «καζίνο» (παγκόσμιες εξελίξεις) αλλά και του πελατειακού συστήματος και του καταναλωτισμού (εσωτερικές εξελίξεις).

Αποτιμώντας τα χρόνια της μεταπολιτευτικής Δημοκρατίας, είναι περισσότερο παρά ποτέ αναγκαία η ανανέωσή της, μέσα από μια βαθιά αλλαγή κουλτούρας, προώθησης θεσμικών ρυθμίσεων αλλά και εν τέλει λειτουργίας των υπαρχόντων Θεσμών που θα οδηγήσουν σε εμπλουτισμό της αντιπροσωπευτικής-κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας με πραγματικούς (και όχι προσηματικούς) θεσμούς άμεσης δημοκρατίας.

Η ενίσχυση του ρόλου του Ευρωκοινοβουλίου σε βάρος της διακυβερνητικής συνεργασίας κι εκλογή όχι μόνο του προέδρου της Κομισιόν αλλά και ορισμένων από τους Ευρωπαϊούς Επιτρόπους, παράλληλα όμως με την ενίσχυση της τοπικής-περιφερειακής αυτοδιοίκησης καθώς και της συστηματικής συνεργασίας μεταξύ Ευρωκοινοβουλίου-Εθνικών κοινοβουλίων αλλά και Ελληνικής Βουλής-Περιφερειακών Συμβουλίων-Κοινωνίας των Πολιτών, είναι αναγκαία.

Τα ανθρώπινα και κοινωνικά δικαιώματα δεν είναι πολυτέλεια ούτε λάστιχο για να προσαρμόζονται κάθε φορά σε κομματικές ή αγοραίες επιλογές. Αποτελούν συστατικό στοιχείο της αξιοπρεπούς και ποιοτικής ζωής αλλά και της ποιότητας μια δημοκρατίας, κατά συνέπεια πρέπει να διασφαλίζονται για όλες και όλους, ανεξαρτήτως φύλου, γλώσσας, χρώματος, σεξουαλικών προτιμήσεων, ηλικίας, οικονομικής δύναμης. Θέλουμε περιεκτικές κοινωνίες που η εξέλιξη τους βασίζεται στην πραγματική δυνατότητα όλων να συμμετέχουν και να συν-διαμορφώνουν.

Η εξάλειψη των διακρίσεων, η ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής, η δραστική αντιμετώπιση όσων οδηγούν στη φτώχεια και στην υποχρεωτική ανεργία, ο διαπολιτισμικός διάλογος, η ανάδειξη μιας νέας οικολογικής και κοινωνικής υπευθυνότητας, η προστασία όσων έχουν ανάγκη αλλά με ενεργή συμμετοχή των ιδίων, η προσαρμογή των συνθηκών εργασίας, των κοινωνικών υποδομών και των χώρων διαβίωσης, εργασίας, διασκέδασης στις διαφορετικές ικανότητες και ανάγκες των ατόμων, εμπλουτίζουν και κάνουν μια κοινωνία πιο σταθερή και βιώσιμη.

Η ενίσχυση της συλλογικής ταυτότητας και ευημερίας περνάει μέσα από την διασφάλιση με καινοτόμο τρόπο της ανεξάρτητης διαβίωσης όλων, νέων, ατόμων τρίτης ηλικίας, γυναικών, ανδρών, ανθρώπων των πόλεων, νησιωτών, ορειβίων, ΑΜΕΑ, ντόπιων, προσφύγων, μεταναστών.

5. Εμβάθυνση και Ενοποίηση της Ευρώπης απέναντι στην Ευρωπαϊκή διεύρυνση με όρους αγορών

Η Ευρώπη πρέπει να προασπίζει το δημόσιο συμφέρον, το κοινωνικό μοντέλο, την Δημοκρατία, το περιβάλλον, το κλίμα και τους πολίτες της, όχι να είναι υποχείριο ανεύθυνων τραπεζιτών κι επιθετικών funds. Αυτή η Ευρώπη όμως απαιτεί την συμμετοχή μας, τις προτάσεις μας, την υπεράσπιση των Ευρωπαϊκών αξιών από τους ίδιους τους πολίτες. Χρειάζεται να είμαστε εμπόδιο σε εθνικιστές, νεοναζί και ρατσιστές που θέλουν να γκρεμίσουν το κοινό μας σπίτι αλλά και σε όσους θέλουν να το μετατρέψουν σε μια στυγνή οικονομική επιχείρηση για λίγους.

Η συμμετοχή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ουσιαστική. Αντιμετωπίζοντας τα διαρθρωτικά προβλήματα που έχουμε ως χώρα, αναλαμβάνοντας την ευθύνη που μας αντιστοιχεί, αλλά και διατυπώνοντας προτάσεις για το πώς βλέπουμε ως χώρα και τη δική μας συμβολή στην πολιτική, οικονομική, κοινωνική, οικολογική ενοποίηση της Ευρώπης, εμβαθύνουμε στην ιδέα της, αποτρέποντας την ανεξέλεγκτη, χωρίς πολιτικούς όρους «διεύρυνσή» της.

Αγωνιζόμαστε για να περάσουμε από την πολιτική οριζόντιας και άδικης λιτότητας σε μια πολιτική οικονομικής, κοινωνικής και οικολογικής βιωσιμότητας που θα αντιμετωπίσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της χώρας αλλά και τα γενικότερα διαρθρωτικά προβλήματα. Η εποχή των μονόδρομων των ισοπεδωτικών περιοριστικών πολιτικών αλλά και των ψευδαισθήσεων και των συνημάτων που θα καταργούσαν την λιτότητα με έναν νόμο δεν μας έβγαλαν πουθενά. Χρειάζεται τώρα να ανοίξει ο δρόμος για ένα διαφορετικό σχέδιο που θα διαμορφωθεί μέσα από κοινωνικό και πολιτικό διάλογο και θα βασίζεται σε μια ολοκληρωμένη και ισορροπημένη εναλλακτική στρατηγική βαθιών αλλαγών που θα έχουν την υποστήριξη και την συμμετοχή της κοινωνίας.

Χωρίς να ξεχνάμε τον ενδογενή χαρακτήρα της κρίσης στην Ελλάδα, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε και την κρίση στο ευρύτερο Ευρωπαϊκό πλαίσιο που εκδηλώθηκε με διαφορετικά χαρακτηριστικά, σχεδόν ταυτόχρονα και σε άλλες χώρες της Ε.Ε (Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία).

Βασικό χαρακτηριστικό των χωρών αυτών, παρά την διαφορετικότητα τους, ήταν κυρίως το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας τους έναντι των πιο προηγμένων χωρών της Ε.Ε.

Το κρίσιμο όμως σημείο που κατέστησε τις Ευρωπαϊκές χώρες εύκολο στόχο του διεθνούς κερδοσκοπικού κεφαλαίου, ήταν το γεγονός ότι η δημιουργία ενός κοινού νομίματος σε μια Ένωση κρατών, εάν δεν συνοδεύεται από κοινούς μηχανισμούς παρέμβασης και εποπτείας, από ενιαίο προϋπολογισμό σε Ευρωπαϊκό επίπεδο και από τη δυνατότητα παρεμβάσεων στις πιο αδύναμες περιφέρειες, εν ολίγοις από προχωρημένη πολιτική ενοποίηση, έχει εγγενείς τάσεις ανισορροπίας που οδηγεί σε φαινόμενα διάλυσης. Επιπλέον οι ασκούμενες πολιτικές, ο ηγεμονισμός και ο εθνικο-λαϊκισμός έχουν αλλάξει τον αρχικό χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η αρχιτεκτονική της Ευρωζώνης πρέπει να αλλάξει συνειδητά ώστε να μην δημιουργεί χώρες πλεονασματικές και χώρες ελλειμματικές, αλλά να διασφαλίζει την δίκαιη αναδιανομή και την κοινωνική συνοχή και σύγκλιση αλλά και την οικολογική βιωσιμότητα. Ο νομισματικός πυλώνας πρέπει να συνδυαστεί με τον οικονομικό αλλά και τον κοινωνικό και οικολογικό πυλώνα.

Το εργασιακό Ευρωπαϊκό κεκτημένο (που με πολλούς αγώνες θεμελιώθηκε κυρίως την τριακονταετία 1955-85) βρίσκεται σε συνεχή υποχώρηση με στόχο των αγορών την πλήρη του αποδιοργάνωση, στο πλαίσιο αλλαγών που συντελούνται παγκοσμίως. Μόνο μέσα σε ένα ευρύτερο ευρωπαϊκό επίπεδο και με νέες πολιτικές ιδέες και ευρωπαϊκούς πόρους μπορούμε να αλλάξουμε και να εξελίξουμε το

ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο, το ασφαλιστικό σύστημα, την δικαιοσύνη μεταξύ των γενεών για όλους τους πολίτες στην Ευρώπη.

Το Ευρωπαϊκό δημοκρατικό κερτημένο (το δικαίωμα δηλαδή των μελών χωρών να αυτοπροσδιορίζονται πολιτικά με ελεύθερες κοινοβουλευτικές διαδικασίες στο πλαίσιο μια κοινής Ευρωπαϊκής αλλά δημοκρατικής πορείας) βρίσκεται σε κρίση. Οι πολίτες είναι ελεύθεροι να επιλέγουν τις κυβερνήσεις τους, αρκεί αυτές να μην παρεκκλίνουν από τις επιταγές που προσδιορίζονται κάθε φορά από τις αγορές.

Η απάντηση σε αυτή τη λογική είναι ένας νέος τύπος δράσης απέναντι σε μία πολιτική και οικονομική δικτατορία η οποία στην Ευρώπη εκφράζεται από τους οπαδούς της διεύρυνσης με όρους αγορών και της άδικης λιτότητας που οδηγεί τους λαούς στην οικονομική εξαθλίωση. Δράση συνειδητής διεκδίκησης του εκδημοκρατισμού και της εμβάθυνσης που θα οδηγήσει σε ένα Ευρωπαϊκό Σύνταγμα - μέσα από μια συντακτική συνέλευση με συμμετοχή του ευρωκοινοβουλίου, των εθνικών κοινοβουλίων, εκπροσώπων της αυτοδιοίκησης και κοινωνικών φορέων - που θα κατοχυρώνει τα ατομικά δικαιώματα και τα κοινωνικά αγαθά με στόχο τη δημιουργία μίας Ευρωπαϊκής κυβέρνησης η οποία θα καταστήσει εφικτό το όραμα της μείωσης των ανισοτήτων Βορρά-Νότου και θα δημιουργήσει επιτέλους την πραγματική Ένωση με γνώμονα των άνθρωπο και το περιβάλλον.

6. Κοινωνικά Αγαθά απέναντι στο Δημόσιο/Ιδιωτικό

Βάση ενός ρεαλιστικού προγράμματος για την δόμηση και συγκρότηση του Κοινωνικού Κράτους είναι ένα δίκαιο Φορολογικό σύστημα.

Αρχή για την εφαρμογή κάθε δίκαιου φορολογικού συστήματος είναι:

- η ανταποδοτικότητα,
- η αναλογικότητα,
- η καθολικότητα,

• η αξιοποίηση του ως εργαλείο για την επίτευξη παραγωγικών καθώς και κοινωνικών και οικολογικών στόχων (ενίσχυση της υπεύθυνης επιχειρηματικότητας, οικολογικής μεταρρύθμισης, της καινοτομίας, της εργασίας καθώς και μείωση της φτώχειας, του αποκλεισμού, της σπατάλης ενέργειας και πόρων),

δηλαδή, το ποσοστό που επιστρέφει στους πολίτες, υπό μορφή κοινωνικών παροχών και δημιουργία λειτουργικού περιβάλλοντος καθημερινότητας και διαβίωσης, με προεξέχοντα τα συστήματα Παιδείας, Υγείας, Κοινωνικής Πρόνοιας και Περιβάλλοντος, με αποτελεσματικότητα, φιλικότητα και αλληλεγγύη προς όλους ανεξαιρέτως τους διαβιούντες στη χώρα.

Η φορολογία πρέπει να μετακινηθεί από την εργασία και την υπεύθυνη παραγωγικότητα προς την σπατάλη ενέργειας, φυσικών πόρων και ανεύθυνων τρόπων ζωής, παραγωγής και κατανάλωσης αλλά και σε συστήματα που λαμβάνουν υπόψη τη συνολική περιουσία και την απόδοση υπεραξιών.

Η διεκδίκηση για νέο θεσμικό πλαίσιο εποπτείας και ελέγχου του τραπεζικού και χρηματοοικονομικού συστήματος, στην βάση του κοινωνικού ελέγχου, για την προστασία του οικονομικού συστήματος και του πολίτη, αποτελεί σημαντικό στόχο συγκρότησης.

Σε μια εποχή αυξανόμενων προσφυγικών και μεταναστευτικών, το φορολογικό σύστημα πρέπει να δίνει ευκαιρίες κοινωνικής ένταξης των προσφύγων και μεταναστών, ώστε να λειτουργούν ως προωθητική δύναμη στην οικονομία, στο ασφαλιστικό σύστημα και στην εργασία.

7. Παραγωγικό και Οικολογικό αποτύπωμα απέναντι στην Παραγωγικότητα

Η Παραγωγική Συγκρότηση της χώρας πρέπει να βασίζεται σε ένα νέο μοντέλο που στηρίζεται στην Κοινωνική Οικονομία, και σε καινοτόμες υπεύθυνες μικρομεσαίες επιχειρήσεις, με νέες μορφές και πρότυπα οργάνωσης, σε αντιδιαστολή με τον καταναλωτισμό και την εμπορευματοποίηση των πάντων, για μια βιώσιμη και οικολογική προοπτική. Στόχος είναι η απεξάρτηση της οικονομικής πορείας και της ευημερίας, από τη αυξανόμενη κατανάλωση (και μάλιστα μη ανανεώσιμης) ενέργειας και φυσικών πόρων, η στροφή σε μια κυκλική/πράσινη οικονομία παράλληλα με την υιοθέτηση βιώσιμων μοντέλων ευημερίας και καλής ποιότητας ζωής που δεν βασίζονται πλέον στην απεριόριστη κατανάλωση.

Παράλληλα πρέπει να υποστηριχθούν νέες τεχνολογίες στον τομέα της πληροφορικής και ιδιαίτερα των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, της εξοικονόμησης ενέργειας και φυσικών πόρων και γενικότερα στην καινοτομική και δημιουργική επιχειρηματικότητα των νέων, δίνοντας έμφαση στη θέσπιση κινήτρων ανάπτυξης πολύ-συμμετοχικών μορφών οικονομικής οργάνωσης διαμορφώνοντας μια νέα κουλτούρα επιχειρηματικότητας, που δυστυχώς σήμερα απουσιάζει.

Στηρίζουμε την ισορροπία μεταξύ των Δημόσιου και Ιδιωτικού, επιδιώκουμε και προωθούμε συνεχώς μια νέα πολιτική που **επιβλέπει, επιμελείται, οργανώνει, σχεδιάζει και εν τέλει αξιοποιεί** εκείνες τις επενδύσεις που προσφέρουν Οικονομική, Κοινωνική και Περιβαλλοντολογική αξία.

Οι επενδύσεις με αυτό το παραγωγικό-κοινωνικό-οικολογικό αποτύπωμα είναι αναγκαίες επιθυμητές και ουσιαστικές και εντάσσονται σε 10ετη σχεδιασμό Συγκρότησης της χώρας. Η αποδοτικότητα με όρους οικολογικούς, κοινωνικούς, τεχνολογικούς είναι επιθυμητή στο βαθμό που στοχεύει σε καλύτερα αποτελέσματα ταυτοχρόνως για την οικονομία, την κοινωνία και το περιβάλλον.

Αντιθέτως, μια παραγωγικότητα, που περιορίζεται στην μεγέθυνση οικονομικών δεικτών και στην άκριτη οικονομική ανάπτυξη, είναι έννοια και πράξη ατελής και δεν προδικάζει αποτελεσματικότητα και επιστροφή κοινωνικού μερίσματος, τουναντίον εξυπηρετεί την επιβολή αντί-εργασιακών μέτρων και συνεπώς ύφεση, ενώ συχνά μεταφέρει αυξημένο χρέος στο περιβάλλον και στις επόμενες γενιές, επειδή τείνει να αγνοήσει άλλες διαστάσεις της παραγωγής.

Οφείλουμε να επαναπροσδιορίσουμε έννοιες όπως «συνεχής ανάπτυξη», που δηλώνουν συνεχή μεγέθυνση της οικονομίας προς ικανοποίηση του συντελεστή "κεφάλαιο" συχνά σε βάρος της πραγματικής ευημερίας της κοινωνίας και των οικολογικών αντοχών.

Εμείς προσβλέπουμε σε ένα νέο μοντέλο βιώσιμης οικονομίας που οδηγεί σε ανάπτυξη και μεγέθυνση της ευημερίας της κοινωνίας συνολικά αλλά και του καθενός ξεχωριστά, στο πλαίσιο σεβασμού του περιβάλλοντος, των περιορισμένων φυσικών πόρων που λαμβάνει υπόψη το οικολογικό και κοινωνικό αποτύπωμα κάθε ενέργειας.

Σε πολλές περιπτώσεις χρειάζεται να οργανώσουμε καλύτερα και πιο αποτελεσματικά κι όχι να δαπανήσουμε περισσότερα (ενέργεια, πόρους) για να βελτιώσουμε τη ζωή των πολιτών.

Επίσης, ενθαρρύνουμε την μετατροπή των πολιτών από καταναλωτές σε παραγωγούς ενέργειας, προϊόντων, υπηρεσιών μέσα από νέα μοντέλα παραγωγής και κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής.

8. Σχέδιο Παραγωγικής Συγκρότησης απέναντι στην «Μεταρρυθμιστική» Απορρύθμιση

Ζητούμενο σήμερα είναι η διαμόρφωση ενός 10ετούς Εθνικού Σχεδίου Παραγωγικής Συγκρότησης της χώρας με κυρίαρχα χαρακτηριστικά την **βιωσιμότητα**, την **αποκέντρωση**, την **κοινωνική**

αλληλεγγύη, την συνεργατική οικονομία, την λελογισμένη χρήση των φυσικών πόρων, την ανεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα, την προστασία του κλίματος και του περιβάλλοντος.

Κύριο ζητούμενο σήμερα είναι η μεγέθυνση της παραγωγικής βάσης σε επιλεγμένους τομείς της Ελληνικής οικονομίας με στόχο την επάρκεια στον αγροτο-διατροφικό τομέα, στην ενέργεια, την δημιουργία προϊόντων υψηλής προστιθέμενης αξίας στον δευτερογενή τομέα, την ενίσχυση της ποιότητας ζωής, κοινωνικών - πράσινων υποδομών και της δημόσιας υγείας και την ανάπτυξη ενός νέου βιώσιμου Τουριστικού μοντέλου που αξιοποιεί όλες τις δυνατότητες της εγχώριας παραγωγικής βάσης, ενώ στηρίζει την ενεργειακή μετάβαση και την οικολογική μεταστροφή.

Η έξοδος από την κρίση προϋποθέτει την δημιουργία γόνιμου εδάφους και πολιτικών που να ισορροπούν και να προάγουν της μεγάλης έκτασης επενδύσεις που είναι αναγκαίες για το κοινωνικό σύνολο και την οικολογική μεταστροφή (σιδηρόδρομος – συνδυασμένες μεταφορές, έξυπνα δίκτυα, τηλεϊατρική, ευρυ-ζωνικά δίκτυα) μέσα από υπεύθυνα σχήματα, αλλά και να συμβάλλει στις μικρής-μεσαίας τάξης από μικρομεσαίες επιχειρήσεις και μορφές κοινωνικών-συνεργατικών επιχειρήσεων, ιδιαίτερα σε νέους πιο πράσινους και κοινωνικά σημαντικούς τομείς δραστηριότητας.

Από την μονοσήμαντη περιβαλλοντική οικολογία της διαμαρτυρίας και του απολιτικού ακτιβισμού (με συμπαθητικό, συχνά, χαρακτήρα), περνάμε στην ρεαλιστική οικολογία της πολιτικής και της βιωσιμότητας. Οι «περιβαλλοντολογικές και πράσινες πολιτικές» μπορούν να παρέχουν ισοδύναμους τρόπους παραγωγής και κατανάλωσης, συμβάλλοντας ταυτόχρονα στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, δηλαδή με τριπλό μέρισμα: οικονομικό, κοινωνικό και οικολογικό.

Οι μειωμένης κοινωνικής/οικολογικής απόδοσης και κομματικά/πελατειακά ελεγχόμενες επενδύσεις, δημιουργούν ουσιαστική απορρύθμιση της οικονομίας και συμβάλλουν στην αύξηση της ανεργίας, την κατασπατάληση των φυσικών και ανθρώπινων πόρων προς όφελος ολίγων και υποθηκεύουν το μέλλον της χώρας. Αυτό το μοντέλο το απορρίπτουμε και δεν θα στηρίξουμε την επιστροφή σε αυτό στο όνομα της κρίσης της χώρας, γιατί είναι αυτό που συνέβαλε ουσιαστικά στην πολύπλευρη κρίση και στην χρεοκοπία της Ελλάδας.

9. Συγκρότηση του Δημόσιου Τομέα απέναντι στον ανεπαρκή και πελατειακό Δημόσιο Τομέα

Ο Δημόσιος τομέας στην χώρα μας είναι βασισμένος στην λογική, κοινωνικό πρόβλημα-δημιουργία κρατικών εταιριών. Είναι απότοκο της δεκαετίας 1980 και συνεχίζει να εξυπηρετεί πελατειακά και κομματικά συμφέροντα, χωρίς ουσιαστικό σχεδιασμό και προφανέστατα χωρίς όραμα για την κοινωνία.

Αποτελείται από χιλιάδες εταιρίες και δομές μηδενικής αποτελεσματικότητας και συντηρείται μόνο για να διανέμει επιχορηγήσεις και να καλύπτει υποτυπωδώς τις κοινωνικές ανάγκες.

Η συγκρότησή του, με όραμα την δημοκρατική και ισόνομη πολιτεία, την κοινωνική και οικολογική καινοτομία και μετάβαση αποτελεί θεμέλιο λίθο για την οργάνωση της κοινωνίας. Η συστηματική και μεθοδική οργάνωσή του, μέσω της τεχνολογίας και νέων κοινωνικών μοντέλων και ιδεών, επιβάλλεται να τον συρρικνώσει την κρατική συγκεντρωτική εξουσία στο απολύτως απαραίτητο μέγεθος και κυρίως σε ρόλους ρυθμιστή και ελεγκτή της τήρησης των κανόνων και του πλαισίου προς όφελος του συνόλου και του περιβάλλοντος, και να παραχωρηθούν εξουσίες και δράσεις του σε κέντρα κοντινότερα στους πολίτες.

Η ανανέωση του ρόλου του περιλαμβάνει τον **σχεδιασμό, έλεγχο και οργάνωση των κοινωνικών δομών** και όχι την διαχείρισή τους.

12 βήματα για την συγκρότηση μια άλλης Κοινωνίας

1. στην αντιπροσώπευση εισάγουμε τη λογική της ενεργής συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων,
2. στη λογική της ατομικότητας εισάγουμε την αλληλεγγύη και το συνεργατισμό,
3. στη λογική του κέρδους με κάθε κόστος εισάγουμε τη λογική του σεβασμού του περιβάλλοντος και του οικολογικού-κοινωνικού αποτυπώματος κάθε παραγωγικής/οικονομικής διαδικασίας,
4. στη λογική των αγορών εισάγουμε τη λογική της ελεύθερης έκφρασης και δημιουργίας,
5. στα κοινωνικά στεγανά εισάγουμε την διαρκώς ανανεούμενη Δημοκρατική κοινωνία.
6. στην «απασχολησιμότητα» εισάγουμε τη λογική της δημιουργικής εργασίας, με σεβασμό του περιβάλλοντος και της κοινωνικής δικαιοσύνης
7. στην λογική της άκριτης κατανάλωσης επιλέγουμε την ορθολογική απομείωση της σπατάλης,
8. στην λογική της μείωσης του κόστους παραγωγής, μέσω της απορρύθμισης της εργασίας, επιλέγουμε τη λογική της καινοτομίας, της ενίσχυσης του ανθρώπινου κεφαλαίου, της ενεργειακής αποτελεσματικότητας, της βέλτιστης χρήσης φυσικών πόρων και της προστιθέμενης αξίας,
9. στη λογική του «Κράτους πρόνοιας» επιλέγουμε τη λογική της ικανοποίησης των ανθρωπίνων αναγκών, με την ενεργή συμμετοχή των ίδιων των πολιτών,
10. στις απάνθρωπες επιταγές του νεοφιλελεύθερου συστήματος και των ανεξέλεγκτων αγορών, επιλέγουμε έναν “άλλο ανθρώπινο τρόπο” καθημερινότητας, (ρύθμιση της αγοράς, ενίσχυση των περιβαλλοντικών κανόνων και της κοινωνικής δικαιοσύνης),
11. στη λογική των κρατικών αναγκών προτείνουμε τη λογική των αναγκών του ανθρώπου, της κοινωνίας και του περιβάλλοντος
12. στην ελεγχόμενη και κατευθυνόμενη “εκπαίδευση” επιλέγουμε την παιδεία της αναλυτικής και κριτικής σκέψης, της κοινωνικής ένταξης, της διαπολιτισμικής συνύπαρξης και της οικολογικής συνείδησης.

**«Εμείς οι ενεργοί πολίτες, αναζητούμε το τέλος της ανέχειας,
σε όλες τις μορφές της μέσα σε ένα πράσινο κόσμο,
θεωρώντας ότι αυτός είναι ο μελλοντικός στόχος της ανθρωπότητας»>>.**

